

2. Antiglobālistu tautiskā mazā mājiņa

Saruna par jaunās partijas „Latvijas Antiglobālisti” veidošanu ieguva negaidītu pavērsienu. Topošās partijas runasvīri skaidro, ka Latvijas antiglobālistiem nav nekā kopēja ar starptautisko antiglobālistu kustību.

Tāds skaidrojums ir ne tikai negaidīts, bet arī ļoti jocīgs. Tas izklausās tikpat absurdi, ja mūsējie brauļi gribētu veidot „Latvijas Komunistisko partiju”, bet tajā pašā laikā sabiedrību censtos pārliecināt, ka viņiem nav nekā kopēja ar komunismu un viņu komunisms būtiski atšķiras no cilvēces priekšstatiem par komunismu.

Saprātīgu cilvēku vidē jēdzienam „antiglobālisti” ir noteikta un stabila vērtība. Šai valodas vienībai (antiglobālisti) ir konkrēts jēdzieniskais saturs. Visai saprātīgajai cilvēcei ir zināms, ka antiglobālisti ir starptautiska sabiedriskā un politiskā kustība pret globalizācijas procesa atsevišķiem mūsdienu aspektiem (galvenokārt pret G-8, G-20 un pasaules mēroga organizācijām, kuras komandē ASV). Tāpēc grūti ir iedomāties, ka latviešu antiglobālistu līderi šo jēdzienu saprot savādāk un ar aprobežotu cilvēku stūrgalvību tiecas uzspiest savas kroplības. Viņi paši sevi lepni dēvē par antiglobālistiem, bet tajā pašā laikā noliedz savu piederību antiglobālistiem. Skaidram prātam to ir ļoti grūti aptvert.

Savā mājas lapā mūsu antiglobālistu atsevišķi funkcionāri atrunājās īpaši intelligenti un īpaši mežonīgā pareizrakstībā: „Dainis Grabovskis says: February 9, 2014 at 2:32 pm Visiem seit gudrajiem [...] Sis nav diskusiju blogs. Bet gan tikai iespēja pievienot komentarus par rakstu. Tiesi tapeč, nenemiet launa, ja jaums kaut, kas netiek izskaidrots. Tapeč ir janak uz sapulcem, kur ari notiek diskusijas. Ja velaties vienkarsi sedet internetaa un plu..., ludzu izvelieties citu vietinu ar naglinu! Jauku Jums dienu”.

Aicinājums „nepļūtīt” un doties uz mazmājiņu „ar naglinu” tika pieklājīgi ieteikts arī cilvēkam, kurš naivi gribēja palīdzēt jaunajai partijai izdomāt normālu nosaukumu un ierosināja konkrētu variantu „Latvijas Nacionāli Liberālā Konservatīvā partija”. Minētajam nosaukumam daļēji atbilst jaunās partijas programma. Tajā ir pievērsta uzmanība ļoti akūtām problēmām. Taču antiglobālisti ar savu politisko neaptēstību šīs problēmas nostāda smieklīgā gaismā un pārvērš par farsu – nenopietnu izdarību. Antiglobālisti ļoti nepatīkami kompromitē valstij un sabiedrībai svētas nostādnes.

Latvijas antiglobālistu karognesējs, mūsu galvenais antiglobālists, jaunās partijas veidošanu skaidro šādi: „Andris Orols. Soli pa solim Latvijas Antiglobālisti dažu gadu garumā ir izauguši gan kvalitatīvi, gan kvantitatīvi tik tālu, ka ir nolēmuši ne tikai informēt savus laikabiedrus par norisēm Latvijā un pasaulē, bet arī spert nākošo soli – iet politikā un mainīt esošo situāciju. Pamazām ar mums sāk rēķināties arī citi politiskie spēki, mūsu darbību un idejas sāk analizēt gan žurnālisti, gan publicisti. [...] Latvijas Antiglobālisti nav filiāle nevienai ārzemju organizācijai un visas aktivitātes ir pašu izlemtas un veidotas. Organizācijas nosaukums ir pieņemts kopsapulcē, jo tas visprecīzāk izsaka mūsu ideoloģisko platformu, kura vairāk vai mazāk, bet atšķiras no līdzīgām kustībām citur pasaulē. Gan rietumu, gan austrumu pusē. Tieši tāpēc šis jaunais politiskais spēks arī sauksies – ”Latvijas Antiglobālisti”.[...] ...taisnība – daudzi, ļoti daudzi nevēlēsies mūs redzēt varas gaitēšos. Bet tas mūs pilnīgi noteikti neatturēs no mūsu aktivitātēm”.

Protams, kurš gan vēlēšies redzēt „varas gaitēšos” rupjus un politiski neaptēstus vīriešus, kuri pat rakstīt neprot un nevēlas pieļaut polemiku par savām muļķībām, polemikas vietā cilvēkiem publiski iesakot „nepļūtīt” un viņus brutāli pasūtīt uz mazmājiņu.

Jāšaubās, vai Latvijas „varas gaitēšos” ir vieta intelektuāli un morāli neadekvātiem tiptiem ar mīklainu „ideoloģisko platformu”, kura „vairāk vai mazāk, bet atšķiras no līdzīgām kustībām citur pasaulē. Gan rietumu, gan austrumu pusē”. Viņi arī valsti pārvērtīs adekvātā „ideoloģiskā platformā”. Viņu iespraukšanās mūsu politiskajā kultūrā noteikti nebūs kāpums, bet gan noslīdējums. Tas jau tagad uzskatāmi atspoguļojās kņadā ap topošo partiju. Mūsu politiskajā dzīvē cenšas iespraukties jauni plebejiskie elementi.

Tik tikko citētajā tekstā nav saprotama lielīšanās par kaut kādu mistisku informācijas aģentūru („informēt savus laikabiedrus par norisēm Latvijā un pasaulē”). Pie tam „informēšana” esot

iegansts „spert nākošo soli – iet politikā un mainīt esošo situāciju”. Tāda domu gaita ir ne tikai pilnīgi nesaprotama, bet arī atbaidoša. Nākas secināt, it kā katras mājas lapas autori ir potenciāli politiķi.

Latvijā jau sen ir precīzi konstatēts iemesls „iešanai politikā”. Pēcpadomju Latvijā ir bijis tikai viens iemesls – piekļūt pie siles (D.Īvāna vārdi). Nekas neliecina, ka „Latvijas Antiglobālistu” partijas dibināšanai ir cits iemesls. Iemesls ir viens: apmuļķot apmēram 220 jauniešus un juridiski noformēt partiju, lai varētu piedalīties Saeimas vēlēšanās. Un vēlēšanu rezultātu nekad nevar prognozēt. Varbūt laimēsies, un karognesējs piekļūs pie siles, platiem soļiem ieauļojot Saeimas namā (skat. ilustrāciju).

Ja ar jēdzienu „antiglobālisti” apzīmē tikai vienu parādību, tad ar jēdzienu „globalizācija” apzīmē daudzas parādības. Tas veicina neskaidrību un pārpratumus. Tas medijos atspoguļojās sarunā (visvairāk komentāros) par Latvijas antiglobālistiem.

Latīņu valodā ir teiciens „*Ultima ratio*”. Tulkojumā tas nozīmē „pēdējais, izšķirošais arguments”. Tādu argumentu parasti lieto, ja vairs nav argumentu vai apnicis izvirzīt jaunus argumentus. Tādā gadījumā pēdējais glābiņš ir kaut kāds izšķirošais arguments (*Ultima ratio*). Tas pieliek punktu argumentācijai, jo pret izšķirošo argumentu neviens nevar iebilst un to nav iespējams apstrīdēt.

Tā, piemēram, filosofijā „*Ultima ratio*” ir atsaukšanās uz Dievu. Ja filosofiskajā disputā kāds filozofs atsaucās uz Dievu, tad parasti disputs izbeidzās, jo pret doto argumentu neviens nevar iebilst.

Mūsdienu pasaulē (no 1985.g.) „*Ultima ratio*” ir jēdziens „globalizācija”. Šim jēdzienam tagad ir maģisks un dēmonisks spēks. Ar to var apklusināt jebkuru oponentu polemikā par jebkuru tēmu. Tas ir iemesls dažādām neskaidrībām un pārpratumiem.

„*Ultima ratio*” izmantošana ir demagoģiska konstrukcija, kurai visbiežāk piemīt saturiskā nekonkrētība un neskaidrība. Jebkurai demagoģiskajai konstrukcijai vispār ir kaitīga saturiskā konkrētība un skaidrība. Tāpēc tā parasti balstās uz saturisko manipulāciju un apzināti izvairās domu atšifrēt konkrēti un skaidri. Lietojot globalizācijas jēdzienu, arī var saglabāties saturiskā nekonkrētība un neskaidrība.

Ar jēdzienu „globalizācija” var attaisnot, piemēram, jebkuru neizdarību valsts politikā, politiķiem neaizstāvēt savas zemes intereses, bet gan klusi vai pat atklāti nekaunīgi kalpojot ģeopolitiskajiem spēkiem un transnacionālajam biznesam. Ar jēdzienu „globalizācija” var atrunāt arī dažādas tendences garīgajā kultūrā. Teiksim, debilās postmodernisma mākslas izplatību, pie kā it kā esot vainīga globalizācija. Sadzīvē ar globalizācijas jēdzienu tradicionāli atrunā *Coca-Cola*, *Pepsi*, *McDonald's* lietošanu. Ar minēto jēdzienu tagad izskaidro arī LGBT (lesbietes, geji, biseksuāļi, transvestīti) invāziju. Var lasīt publikācijas par cilvēktiesību globalizāciju, ekoloģiskās krīzes globalizāciju, terorisma globalizāciju, korupcijas globalizāciju, nabadzības globalizāciju, migrācijas globalizāciju.

Sastopams viedoklis, ka globalizācija ir stihisks process, kuru neviens nevada. Tāds viedoklis nav korekts. Globalizācijai stihiskums piemīt vienīgi tik lielā mērā, cik vispār mēdz būt stihiska kultūras difūzija, kas ir globalizācijas centrālais faktors. Ja neeksistē kultūras difūzija, tad neeksistē arī globalizācija.

Kultūras difūzija ir vēsturiski ļoti sena parādība, jo kultūras formas vai pat kultūras atsevišķas sistēmas cilvēces pastāvēšanas laikā vienmēr ir izplatījušās no vienas kultūras uz otru kultūru. Mēdz uzskatīt, ka kultūras difūzija ir galvenais veids, kā izplatās kultūras novācības. Kultūrā jaunās formas parasti rodas relatīvi lokālā telpā (piem., kādā darbnīcā, laboratorijā, kabinetā, iestādē, pilsētā) un tikai pēc tam tiek pārņemtas plašākā teritorijā (piem., valstī, kontinentā, planētā).

Kultūras difūzija atgādina stihisku procesu tajā gadījumā, kad šis process ir vienots ar gatavās produkcijas un tehnoloģijas izplatīšanos (tirdzniecību), kas vēsturiski vispirms bija sastopama starp ciltīm un tautām, bet pēc tam starp civilizācijām un kontinentiem. Taču arī šajā gadījumā stihiskums ir nosacīts, jo kultūras difūziju (tirdzniecību) vienmēr realizē konkrēti cilvēki saskaņā

ar savu gribu. Bez cilvēku gribas kultūras difūzija nav iespējama. Tādējādi stihiskums ir nosacīts.

Viedoklis par globalizācijas stihiskumu ir raksturīgs ikdienišķi vienkāršotai pasaules uztverei. Eiropiešiem liekas, ka kartupeļi un tomāti (kulinārijas subkultūras elementi) it kā paši par sevi no Latīņamerikas kādreiz (reāli XVI gs.vidū) nonāca Eiropā. Daudziem liekas, ka sensenā lieliskā novācija „ritenis” arī pasaulē izplatījās stihiski. Tagad tā domā par Internetu, mobilo telefonu.

Tas, ko mēs pašlaik gudri un vizinoši dēvējam par globalizāciju, ir cilvēku gribas produkts – cilvēku darbības, uzvedības un komunikācijas rezultāts. Globalizācijas rezultāts ir atkarīgs no cilvēku spējām aptvert ģeogrāfisko telpu – citas zemes un kontinentus. Šīs spējas attīstījās pakāpeniski un ir cieši vienotas ar zinātniski tehnoloģiskās domas evolūciju. Pateicoties šai evolūcijai, pašlaik cilvēki samērā viegli un ātri spēj aptvert mūsu planētas visu ģeogrāfisko telpu.

Tas kardināli izmaina cilvēku pasaules uztveri un dzīves iespējas, kurām tagad ir planetārās dimensijas. Tāpēc visiem tik ļoti patīk jēdziens „globalizācija”, jo tas vilinoši lepnī asociējās ar mūsu uztveres un iespēju planetāro kompetenci. Mēs katrs klusi pie sevis lepojamies ar šo grandiozo kompetenci – domāt planetārā mērogā, kā arī savu dzīvi plānot, ņemot vērā planetārās iespējas izvēlēties darba un dzīves vietu. Dažiem pat dzīve uz Zemes kļūst par šauru, un viņi vēlas savas dzīves telpā iekļaut arī citas planētas.

Nesen ir noskaidrots, ka jēdzienu „globalizācija” pirmais lietoja Kārlis Markss vēstulē Fridriham Engelsam 1850.gada beigās. Viņš rakstīja: „Tagad patiešām pastāv pasaules tirgus. Pēc Kalifornijas un Japānas pievienošanās pasaules tirgum globalizācija ir noslēgusies”. Tātad vēstulē runa ir par ģeogrāfiskās telpas aptveršanu un vienu no kultūras difūzijas galvenajiem neoficālajiem instrumentiem – starptautisko tirdzniecību un tās planetāro mērogu.

Protams, K.Marksa vārds „globalizācija ir noslēgusies” izraisa elegantas pārdomas. XIX gs. vidū globalizācija patiešām bija noslēgusies, jo cilvēkiem bija pazīstama un pieejama ģeogrāfiskā telpa uz visas planētas (vārds „globalizācija” ir atvasināts no vārda „globāls” – tāds, kas attiecas uz visu lodi; respektīvi, zemeslodi). Taču jēdziens „globalizācija” tolaik netika izmantots, lai fiksētu cilvēces attīstības jauno stadiju. Jēdziens nebija populārs arī K.Marksa vārdu krājumā. Vēstule draugam Engelsam bija vienīgā reize, kad Markss lietoja vārdu „globalizācija”. To ir secinājuši viņa zinātniskā mantojuma pētnieki.

Jēdziena „globalizācija” modīgā ēra sākās tikai pēc 135 gadiem. 1985.gadā angļu sociologs Rolands Robertsons (1938) publicēja apceri, kura virsrakstā bija jēdziens „globalizācija”. Jaunais jēdziens tūlīt iepatikās zinātniekiem, žurnālistiem, politiķiem.

Profesora Robertsona definīcijā globalizācija ir attieksme pret pasauli kā planetāro veselumu. Viņa teorētiskajā pieejā globalizācija attiecināta uz cilvēku apziņu – iespēju un nepieciešamību pasauli interpretēt kā vienotu planetāro veselumu. Profesoru pirmkārt un galvenokārt interesē tas, ko var saukt par apziņas globalizāciju – domāšanu planetārā mērogā.

R.Robertsona definīcija tiek reti izmantota. Globalizāciju galvenokārt attiecina uz materiālās dzīves norisēm planetārā mērogā. Attiecina uz materiālām norisēm, kas stimulē planetāro domāšanu.

Materiālā ziņā globalizācijas process sastāv no diviem atšķirīgiem vēsturiskajiem etapiem. Izpratne par šiem etapiem (katra etapa specifiku) ir ļoti svarīga, ja gribam iegūt pareizu priekšstatu par starptautisko antiglobālistu kustību.

Vispirms ir jāņem vērā, ka globalizācija ir tipiski eiropiešu fenomēns - eiropiešu apziņas globalizācijas rezultāts. Cilvēce uz globalizāciju vispirms palūkojās no eiropiešu viedokļa. No tā viedokļa, kas eiropiešu apziņā vēsturiski pakāpeniski radās par planētu un planetārās dzīves vienotību.

Tas visvairāk attiecas uz globalizācijas pirmo etapu, kuru tāpēc atsevišķi zinātnieki dēvē nevis par globalizācijas etapu, bet par vesternizācijas etapu. Ar jēdzienu „vesternizācija” apzīmē Rietumeiropas (pēdējā laikā arī Ziemeļamerikas) dzīvesveida, vērtību un normu izplatīšanos neeiropiešu tautu kultūrā.

Globalizācija jeb planētas ģeogrāfiskās telpas apguve intensīvi sākās XV gadsimtā ar jaunu zemju atklāšanu t.s. lielo ģeogrāfisko atklājumu periodā. Tātad faktiski globalizācija sākās ar

kolonizāciju, eiropiešiem pakļaujot plašas teritorijas Āzijā, Āfrikā, Amerikā un „pasaules perifērijās” (Rietumeiropas zinātnieku apzīmējums) pieskaņojot eiropēiskajai dzīves kārtībai.

Ilgu laiku (apm. 300 gadus) tā bija globalizācija tikai priekš eiropiešiem, jo galvenokārt tikai eiropieši ceļoja un ieguva priekšstatu par planētu kā vienotu veselumu. Citām rasēm vārds „globalizācija” reāli masveidā sāka kaut ko izsacīt krietni vēlāk – XX gadsimtā.

No XV gadsimta eiropēiskā ekonomika, politiskie, reliģiskie, izglītības, medicīnas, zinātnes, mākslas un literatūras, finanšu institūti un eiropiešu kontrolētā starptautiskā tirdzniecība sāka būtiski ietekmēt pasaules dzīvi. Eiropēiskā dzīves kārtība samērā strauji ieguva globālu vērienu.

Eiropa izkaisīja pa visu planētu savus kapitālus, tehniku, valodas un pašus eiropiešus. No XIX gs. vidus līdz 1939.gadam no Rietumeiropas pa visu planētu izklīda vairāk kā 60 miljoni eiropiešu. Pirms I Pasaules kara Rietumeiropas preces pasaules tirgū bija 80%, bet Lielbritānija viena pati pasaulei deva 43% no finanšu kapitāla eksporta. No 193 valstīm ANO sastāvā 125 valstu teritoriju kādreiz pārvaldīja eiropieši. Pirms I Pasaules kara eiropieši kontrolēja 84% no planētas teritorijas.

Līdz I Pasaules karam globalizācijai bija tikai viens virziens – no Eiropas uz „pasaules perifērijām”. Tā nebija stihiska globalizācija, bet apzināti organizēta globalizācija. Eiropieši izmantoja savu koloniju resursus, taču daudz darīja arī koloniālo zemju kultūras attīstībā. Eiropiešu koloniālajai politikai bija strikti formulēta stratēģija, kurā stabilu vietu ieņēma vietējo cilšu un tautu labklājības problemātika. Eiropiešu koloniālā politika nekādā ziņā nebija vienas dienas politika.

Globalizācijas pirmais etaps noslēdzās reizē ar II Pasaules karu, kā rezultātā tika sagrauta Eiropas varenība, kolonijas ieguva neatkarību, priekšgalā izvirzījās ASV, dolārs kļuva par pasaules naudu (no 1971.g. 15.VIII bez zelta seguma) un vesternizāciju nomainīja amerikanizācija, izplatot amerikāņu garīgās un materiālās kultūras modeli pa visu planētu.

Ja globalizācijas pirmajā etapā eiropieši spēja uz planētas nodrošināt zināmu kārtību, tad globalizācijas otrajā etapā dominē haotiska virzība – haotiska globālā ekonomiskā un politiskā konkurence. Globalizācijas otro etapu pārzina amerikāņi. Tā ir globalizācija, kas balstās uz amerikāņu priekšstatiem par cilvēku, sabiedrību, valsti, morāli, tikumību, mākslu, garīgumu, brīvību, demokrātiju, tirgus konkurenci. Bet visnepatīkamākais – tā ir globalizācija, kas ir vienas dienas politika. Par citu zemju attīstību amerikāņi nerūpējās.

Amerikāņi visu dara ar izredzētās nācijas pienākuma apziņu. Eiropiešu bijušās kolonijas amerikāņi pasludināja par „trešo pasauli”, to iesaistot starptautiskajā darba dalīšanā. Tāda sociāli ekonomiskā pieeja, kā arī transporta, telekomunikāciju un sakaru līdzekļu milzīgā modernizācija XX gadsimtā radīja priekšnoteikumus „pasaules perifēriju” iedzīvotāju apziņas globalizācijai. XX gadsimtā globalizācija vairs nebija tikai „balto” cilvēku privilēģija. Uz Zemi kā vienotu planetāro veselumu nolūkojās visa cilvēce.

Radikāli izmainījās cilvēku resursu globalizācijas virziens. Ja pirmajā etapā galvenais virziens bija no Eiropas uz „pasaules perifērijām”, tad otrajā etapā pārsvaru ieguva virziens no „pasaules perifērijām” uz Eiropu un ASV. Arī „pasaules perifēriju” iedzīvotāji tagad izmanto iespēju visu planētu uzskatīt par savas dzīves telpu. Jau labu laiku cilvēku migrācijai ir planetārs vēriens. Pie tam tagad nevis eiropieši migrē uz „pasaules perifērijām”, bet gan „pasaules perifēriju” iedzīvotāji pārpludina Eiropu un ASV.

Globalizācija amerikāņu gaumē būtiski atšķiras no globalizācijas eiropiešu gaumē. Atšķirīga ir ideoloģija. Eiropiešu ideoloģijā koloniālisma klātbūtne netika slēpta un demagoģiski maskēta. Eiropieši pašpārliecināti atzina, ka viņi pārvalda zemes citos kontinentos un gūst no tā noteiktu labumu. Eiropiešu ideoloģijā nedominēja farizejisms – svētulīga liekulība un meli.

Turpretī amerikāņi svētulīgi melo, ka globalizācija ir izdevīga katrai tautai un katrai valstij. Amerikāņu ideoloģijā globalizācija ir dzīves progresa un modernizācijas garants, kas kalpo planētas visiem iedzīvotājiem. Saprotams, tā nav taisnība.

Ļoti būtiska atšķirība ir saistīta ar varas mehānismu. Eiropiešu laikā „pasaules perifērijās” vara piederēja Eiropas valstīm. Koloniālisma politiku realizēja valsts. Amerikāņu laikā valsts loma saglabājās, taču milzīga vara ir arī transnacionālajām korporācijām. Tādējādi globalizācijas

procesu lielā mērā nosaka privātās intereses. Kā zināms, privātajām interesēm nav sveša maniakāla alkātība un nesaudzīga ekspluatācija, pilnīgi nemaz nerūpējoties par vietējo tautu eksistenciālajām vajadzībām. Sekas ir graužošanas. Visgraužošākais ir nenormālā materiālā nevienlīdzība starp „centru” un „pasaules perifērijām”, kuru nabadzība tagad ir globālā problēma.

Tāpat ļoti būsiska atšķirība ir tā, ka eiropiešu koloniālās politikas vietā ir stājusies amerikāņu ģeokrātiskā politika, „pasaules perifērijas” kontrolējot ar ģeopolitikas tehnoloģiju. Tam ir milzīga morāli psiholoģiskā ietekme, jo „pasaules perifērijas” ir pārvērstas par paklausīgām valstīm, kurās valda uzpirkta, savervēta, servila vietējā elite ar ļoti zemu morālo un nacionālās pašapziņas līmeni. „Pasaules perifērijās” reāli valda dzimtenes nodevēji, un tas degradējoši atsaucās uz sabiedrības morālo klimatu. To mēs Latvijā jūtam katru dienu.

Pēc II Pasaules kara amerikāņi inicēja vairāku starptautisko institūciju izveidošanu, kas formalizēja planetārās dzīves vienotību un menedžmentu no viena, it kā visas cilvēces akceptēta, oficiālā koordinācijas un pārvaldes centra. Taču ANO (1945), Pasaules banka (1945), Starptautiskais valūtas fonds (1945) un Pasaules tirdzniecības organizācija (1995) reāli spēlē tikai uz vieniem vārtiem. To ļoti zinoši savās grāmatās, rakstos, lekcijās, intervijās kritizē amerikānis, Nobela prēmijas laureāts profesors Džozefs Stiglics. Viņa grāmata „*Globalization and its discontents*” (2000) ir sava veida rokasgrāmata cilvēkiem, kuri vēlas iepazīties ar globalizāciju amerikāņu gaumē. Skaidri un nepārprotami tagad ir zināms, kuriem ir izdevīgas amerikāņu ideoloģijas galvenās tēzes par „*Global society*” vilinošajām perspektīvām, brīvo tirdzniecību, brīvo pieeju izejvielu resursiem, pasaules patentu tiesībām, „papīra”dolāru, tiesībām starptautiskajām organizācijām iejaukties katras valsts politikā utt.

Starptautiskā antiglobālistu kustība sākās pēc Pasaules tirdzniecības organizācijas (PTO) dibināšanas. 1999.gadā bija antiglobālistu pirmā grandiozā protesta akcija pret PTO, pievēršot visas planētas masu uzmanību šai jaunajai organizācijai un globalizācijai vispār.

Principā kādam noteikti ir ļoti izdevīgi demonizēt globalizāciju. Šo funkciju vispamatīgāk veic antiglobālisti. Planētas lielākajos medijos (tie pieder transnacionālajām korporācijām !?) detalizēti sniegtā informācija par antiglobālistu akcijām pasaules masu sabiedrību efektīvi pieradina pie domas, ka globalizācija ir neizbēgama parādība un katram turpmāk ir jācīnās, lai globalizācija vienādā mērā kalpotu visiem cilvēkiem, kā to skaisti slavē amerikāņu valdības un transnacionālo korporāciju algotie eksperti, doktori, profesori, Nobela prēmijas laureāti un citas zinātnē prominentas personības. Masu cilvēki sāk apzināties globalizācijas nolemtību, neizbēgamību un naivu muļķību pretoties globalizācijai. Veidojas priekšstats, ka uz planētas valda objektīva un organiski nosacīta kārtība. Šīs kārtības vārds ir „globalizācija”.

Teiksim, Latvijas tautas apziņā tāds priekšstats noteikti ieņem ļoti stabilu vietu, jo ideju radikāli izmainīt savu dzīvi reāli atbalsta neliela iedzīvotāju daļa. Lielākā daļa ir laimīga un apmierināta ar dzīvi amerikāniskās globalizācijas apstākļos. Visjaunākie pētījumi to apstiprina: „Par spīti iedzīvotāju neapmierinātībai ar valsts attīstības virzienu, kopumā Latvijas pilsoņi ar dzīvi ir tikpat apmierināti kā 2013.gada pavasarī un arī 2013.gada nogalē lielākā daļa Latvijas pilsoņu ir apmierināti ar savu dzīvi (68%)”.

Valsts drošības interesēs ir apzināt un kontrolēt ekstrēmiski un sociāli utopiski noskaņoto iedzīvotāju daļu. Gudrās valstīs drošības iestādes prot savākt informāciju un organizātoriski uzraudzīt tipus, kuriem ir noslieksme kaut ko demolēt, izkauties ar policiju, sabiedriskā vietā izraisīt konfliktu ar varas iestādēm u.tml. Valsts drošības iestādes pašas dibina dažādas ekstrēmistu biedrības, un principā tā ir valstiski vajadzīga un pareiza prakse. Arī antiglobālistu biedrība var būt lieliski piemērota minēto funkciju realizācijai.

Par starptautiskās antiglobālistu kustības praktisko ieguldījumu cīņā pret globalizāciju amerikāņu gaumē nav nekādu apkopojumu. Vislielāko praktisko ieguldījumu un morālo gandarījumu ir devušas atsevišķas valstis, kuras sekmīgi pretojās globalizācijas saimnieku interesēm. Pa lielākai daļai tās ir monarhijas un zemes, kurās ir tautas nacionālā gara spēks un dzīves procesus vada nācījas elite - gara aristokrātija, spējot sabiedriskajos procesos iemiesot

cilvēka esamības metafiziskās nostādnes. Tās ir zemes, kurās dominē valsts kapitālisms un nacionāli liberālā konservatīvā politika un ideoloģija.

1992.gadā profesors Robertsons izdomāja jaunu jēdzienu - „glokalizācija” („*glocalization*”). Ar to viņš apzīmē pretošanos globalizācijai, balstoties uz valstu reģionālo konsolidāciju, kā arī atsevišķu valstu stingru apņemšanos dzīvot saskaņā ar saviem dzīves noteikumiem. Glokalizācija tagad ir jauna globālā tendence, kuras dinamiku veicina ļoti daudziem apņikusī nekaunīgā un pazemojošā globalizācija amerikāņu gaumē.